

Arrest

nr. 63 030 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN BROECK, die loco advocaat D. VAN EVEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 18 oktober 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 24 januari 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ontvanke-lijk doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene legt allerlei documenten voor die haar verblijf kunnen ondersteunen en verwijst naar twee brieven, één van advocaat J. V.(...)d.d. 06.12.2001 en één van advocaat I. T. (...) d.d. 19.08.2008, als pogingen om een wettig verblijf te bekomen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat ze op 22.04.2004 op de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging te Tiranna, Albanië, een visum aanvraag. Aangezien zulk een visum persoonlijk dient te worden aangevraagd, had betrokkene België verlaten. Betrokkene heeft echter geen poging meer ondernomen om haar verblijf te regulariseren na 22.04.2004 en voor 18.03.2008 of toont dit alleszins niet aan.

Betrokkene kan zich dus niet dienstig beroepen op criterium 2.8A.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, Nederlands wenst te leren, werkwilg is en gestudeerd heeft kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. Wat betreft de in het verzoekschrift voorgelegde documenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maak duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17.05.2007 (BS 31.05.2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15.09.2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen ontvankelijk middel uiteengezet heeft. In ondergeschikte orde beantwoordt de verwerende partij het middel van de verzoekende partij.

2.1.1. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het middel omdat het onvoldoende in rechte onderbouwd is. In ondergeschikte orde beantwoordt de verwerende partij het opgeworpen middel van de verzoekende partij. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de exceptie van onontvankelijkheid niet kan worden aangenomen. Daarenboven geeft de verzoekende partij op pagina 3 aan dat ze de motivering van de bestreden beslissing aanvecht.

2.2. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht.

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing behept is met een feitelijke onjuistheid;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het bewezen zou zijn dat verzoekster in 2004 België had verlaten daar ze op 22 april 2004 op de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging te Tiranna, Albanië, een visum zou hebben aangevraagd — quod non;

Dat verzoekster in de periode 2001 tot heden België niet verlaten heeft, en zeker niet in 2004;

Dat verzoekster in de periode 2001 tot heden aldus wel degelijk onafgebroken in België heeft verbleven;

Dat verzoekster in de periode voor 18 maart 2008 bovendien minstens 2 pogingen heeft ondernomen om in België een wettelijk verblijf te bekomen. Zij heeft hiertoe minstens tweemaal een advocaat geraadpleegd om haar bij te staan in deze procedure.

Dat deze pogingen helaas om redenen buiten de wil om van verzoekster niet succesvol waren;

Dat niettemin wel degelijk aan de voorwaarden van instructie 2.8A was voldaan;

Dat de bestreden beslissing aldus genomen is op basis van een feitelijke onjuistheid;

Dat het middel bijgevolg ernstig is;"

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Louter ten overvloede wenst verwerende partij toe te voegen dat de beslissing luidt als volgt:

" (...) Betrokkene legt allerlei documenten voor die haar verblijf kunnen ondersteunen en verwijst naar twee brieven, één van advocaat J. V. (...) d.d. 06.12.2001 en één van advocaat I. T. (...) d.d. 19.08.2008, als pogingen om een wettig verblijf te bekomen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat ze op 22.04.2004 op de Nederlandse diplomatieke post te Tiranna, Albanië, een visum aanvraag. Aangezien zulk een visum persoonlijk dient te worden aangevraagd, had betrokkene België verlaten. Betrokkene heeft echter geen poging meer ondernomen om haar verblijf te regulariseren na 22.04.2004 en voor 18.03.2008 of toont dit alleszins niet aan. Betrokkene kan zich dus niet dienstig beroepen op criterium 2.8.A. (...) "

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, zoals hierboven geciteerd, maakt duidelijk dat verzoekster België verlaten heeft om een visumaanvraag in te dienen op de Nederlandse diplomatieke post te Tiranna, Albanië op 22 april 2004. Die gegevens worden niet betwist door verzoekster in haar verzoekschrift. De brief van advocaat T. (...) d.d. 19 augustus 2008 kan niet beschouwd worden als een geloofwaardige poging vóór 18 maart 2008, waardoor verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in criterium 2.8.A, waarop ze zich beroept heeft.

De bestreden beslissing werd gesteund op de correcte feiten. Gelet op bovenvermelde feiten, kan het niet als onredelijk beschouwd worden dat de aanvraag ongegrond werd verklaard.

Het enige middel is derhalve niet ernstig."

2.2.3. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij zich beroept op criterium 2.8.A van de instructies van 19 juli 2009, maar dat de verzoekende partij België heeft verlaten en tussen 22 april 2004 en 18 maart 2008 geen poging ondernomen heeft om haar verblijf te regulariseren, dat ze zich bijgevolg niet op criterium 2.8.A kan beroepen en dat wat haar medische toestand betreft de verzoekende partij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient in te dienen.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu is de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009 daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing van deze criteria heeft gevraagd.

De verzoekende partij heeft zich uitdrukkelijk op criterium 2.8.A. van de instructies van 19 juli 2009 beroept.

In de instructie werd uitdrukkelijk bepaald:

“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

Wanneer de verzoekende partij de toepassing van het criterium 2.8.A van de instructies van 19 juli 2009 gevraagd heeft, diende ze bijgevolg te weten dat ze diende te voldoen aan een langdurig verblijf in België van minimum vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag om machtiging tot verblijf en had ze voor 18 maart 2008 moeten genieten van een wettig verblijf of ze had een geloofwaardige poging moeten ondernemen om een wettig verblijf tot stand te brengen. In haar aanvraag verwijst de verzoekende partij naar een brief van advocaat J.V. van 16 december 2001 en naar een brief van advocaat I.T. van 19 augustus 2008 om aan te tonen dat ze geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om een wettig verblijf tot stand te brengen. In de bestreden beslissing wordt de poging van 16 december 2001 niet weerhouden daar de verzoekende partij op 22 april 2004 een visum kort verblijf aangevraagd heeft bij de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging te Tirana, Albanië en men zich hiervoor persoonlijk dient aan te melden en dat de verzoekende partij bijgevolg het grondgebied verlaten heeft. Door in het verzoekschrift louter het standpunt van de verwerende partij te ontkennen en het tegenovergestelde te beweren, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij aan een verkeerde feitenvinding gedaan heeft. De verzoekende partij brengt geen begin van bewijs aan dat deze vast-

stellingen van de verwerende partij niet correct zijn. Uit het opzoekingsformulier opgenomen in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 22 april 2004 een visum kort verblijf aangevraagd heeft bij de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging te Tirana, Albanië. Op 24 mei 2004 werd de afgifte van het visum kort verblijf geweigerd.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze voor 18 maart 2008 minstens 2 pogingen ondernomen heeft, wordt erop gewezen dat de ene poging dateert van 6 december 2001, dat zoals hoger uiteengezet deze poging niet weerhouden kan worden omdat ze het land verliet in 2004 en dat de andere poging dateert van 19 augustus 2008. De tweede poging dateert bijgevolg van na 18 maart 2008 en kan dus ook niet weerhouden worden om in aanmerking te komen voor regularisatie op grond van criterium 2.8.A van de instructies van 19 juli 2009. De verzoekende partij bevestigt ter terechtzitting dat haar tweede poging om een legaal verblijf in België te bewerkstelligen dateert van na 18 maart 2008.

De overige motieven van de bestreden beslissingen worden niet betwist.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

Het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN